

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ JEAN ROCHON

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΖΑΝ. 30 χρόνων. ΛΟΥΚΙΑ, 24 χρόνων.
(Στον καιρό του πολέμου. Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο, σ' ένα μικρό δωμάτιο. Ο Ζάν κοιτάει στο κρεβάτι, με δεμένα μάτια. Η Λουκία κάθεται κοντά του, με στολή νοσοκόμου. Από το παράθυρο μπαίνει ο ήλιος.)

γότη...
ΛΟΥΚΙΑ. (Εξασκολοφώντας.)
Είμαι τυφλή... Μα τί με νοιάζει, έμενα Κι' αν ζώ μέσο στο μαύρο σκοτάδι;
'Αφού έχω τον Παράδεισο στον 'Αδη;
'Αφού έχω την αγάπη την γλυκειά σου;
Είμαι τυφλή, μα τί με νοιάζει έμενα
'Αφού έχω όλη δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. — 'Αδελφή... 'Αδελφή μου!
ΛΟΥΚΙΑ. — Είμαι έδω.
ΖΑΝ. — 'Αδελφή... Αισθάνομαι ένα απαλό ζεστό χέρι έπάνω στο χέρι μου.

ΛΟΥΚΙΑ. — Είνε ο ήλιος...
ΖΑΝ. — 'Ο ήλιος! Ξαναήθε ο ήλιος, ή ανοίχτες; Ναι... ναι... 'Ακούσε κάποιος ποτέ να κελιάδι... Θα έβρουν άνθισσι θάβια και τ' άδεντρα...

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Ανθισαν ή άμυγδαλιές.
ΖΑΝ. — Κι' έχω; 'Αχ, Θεέ μου!... Δέν θα ξαναδώ ποτέ πιά τον ήλιο και τ' αλουούδι...

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Υπομονή, έπιμονή. Μην απελπίζετε έτσι... Κι' έπειτα μην ξεχνάτε ότι είστε ένας ήρωας, ο οποίος ποτέ να περιμενεύεται για έδωση τ' αμάτια του για την σωτηρία της πατρίδας.

ΖΑΝ. — 'Αχ, αδελφή... Είμαι άκουα νέος, και είναι τρομερό να μείνω τυφλός.

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Επειδή είστε νέος άκουβώς, δέν πρέπει ν' απελπίζετε τόσο.Θά βοηθή κάποια γυναίκα, ή όποια θά σας αγαπήσει και θά είνε πρόθυμη να γίνη σύντροφός σας και οδηγός σας.

ΖΑΝ. — 'Υπάρχει για μένα μι' τέτοια γυναίκα στον κόσμο;

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Επιτρέψτε μου να σας ρωτήσω κάτι. Δέν υπήρχε και μι' γυναίκα πού να σας αγαπούσε ως τώρα; Σ'α παραμιλήτα σας σκεδόν διαρκώς φωνάζατε κάποια Λιάνα...

ΖΑΝ. — Ναι... 'Η Λιάνα... 'Α! Πόσο την αγαπούσα, αδελφή! 'Αλλά... δέν θέλει να με ξέρη από τον καιρό πού έμαθε πώς τυφλώθηκα. Δέν ξέρετε, αδελφή... Μιά μέρα πού λείπατε με άδεια, πήρα ένα γράμμα της. Είχε την καλύτερη και μου τ' διατύπωση ο γιατρός. Τί κεραινός, τί φοβερός κεραινός! 'Η Λιάνα μου έγραψε ότι πρέπει να την ξεχάσω, γιατί οί γονιές της έμεινον να πάρη κάποιον πλούσιο διομήχανο. Κατάλαβα άμέσως, ότι ή έπιμονή των γονέων της ήταν μι' πρόφασις. 'Η Λιάνα έμαθε ότι τυφλώθηκα, και δέν με θέλει πιά, αυτό είναι... (Κλαίει σιωπηλά).

ΛΟΥΚΙΑ. — Μην κλαίτε... Μην κλαίτε, σας παρακαλώ. Τώρα είστε καλύτερα. Μπορείτε να σηωοθήτε και να περπατήσετε λίγο. Θέλετε να σας οδηγήσω στον κήπο;

ΖΑΝ. — 'Όχι, όχι. Δέν θέλω. Εύχαριστώ.

ΛΟΥΚΙΑ. — Θέλετε να σας διαβάσω κάτι; Έχω έδω κάτλο βιβλίο με ποιήματα. Είνε της τυφλής ποιητριάς Μπέριτας ντέ Γζαρόν.

ΖΑΝ. — Διαβάστε μου, αδελφή, διαβάστε μου ένα ποίημα... 'Αγαπώ την ποιήσα.

ΛΟΥΚΙΑ. (παίρνει τ'ο βιβλίο και διαβάζει.)
'Ηλιε, δέν σέ κυτάζω πιά σαν πρώτα,
Μά νοιάζω την χλωμάδα της θλιμμένης,
Της κρούσε μέρας, της νεφονομένης...
Δέν βλέπω την λαμπρή φεγγουβολιά σου,
'Ηλιε, δέν σέ κυτάζω πιά σαν πρώτα
Μά, έχω άπάνω μου όλη τ' έρσασιά σου...

ΖΑΝ. — Είνε ώραίο, αδελφή. 'Εξασκολοφήσατε.

ΛΟΥΚΙΑ. — Δέν βλέπω πιά την άωροφιά των ρόδων,
'Αλλ' ο Θεός κανένα δέν άφινει,
Μιά χάρι στον καθένα χάρια δίνει.
'Ω, την ψυχή έχω έχω των πραγμάτων,
Δέν βλέπω πιά την άωροφιά των ρόδων.
'Αλλ' έχω στην ψυχή μου τ' άρωμά των.

ΖΑΝ. Δέν γράναι όμως μόνο αυτό, για να περιγορηθί ένας τυφλός. Χρειάζεται και κάτι άλλο.

ΛΟΥΚΙΑ. (εξασκολοφώντας τ'ο διάβασμα των στίχων.)
Δέν βλέπω την δλόγλουκεια ματιά σου,
'Επάνω μου όταν ν' άκουμπά την νοιάζω
Γιομάτη τρυφερή στοργή και πόθο.
Μά δέν παραπονεύμαι έχω... Στοχάσας.
Δέν βλέπω την δλόγλουκεια ματιά σου,
Μά έχω τ'ο γλοκό τ'ο φίλημά σου!

ΖΑΝ. — Τώρα καταλαβαίνω. 'Η τυφλή ποιήτρια ήταν εύτυχής μέσα στην δυστυχία της, γιατί είχε την μεγαλύτερη παρηγοριά, την 'Α-

λυγμοός).
ΖΑΝ. (ταραγμένος). — Λουκία! Είσαοτε οεις; 'Η Λουκία! Θεέ μου!... Γ' αυτό λοιπόν που φωνάταν πώς κάποιος έχω άκούσει την φωνή σας;

ΛΟΥΚΙΑ. — Ναι... Είμαι ή Λουκία. 'Η Λουκία πού σας αγαπούσε πάντα, και πού σας αγαπάει και τώρα. Μόλις έμαθα ότι πληγωθήσατε, ήρθα να σας περιποιηθώ.

ΖΑΝ. — Και μ' αγαπάς και τώρα πού είμαι τυφλός;

ΛΟΥΚΙΑ. — Περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

ΖΑΝ. — Θεέ μου! Μόνο μι' τόσο βαθιά ν' αγνή αγάπη μπορεί να με παρηγορήσει για την εγκατάλειψη της Λιάνας.

ΛΟΥΚΙΑ. — 'Α, πόσο σ' αγαπώ! Και πόσο υπέφερα, πόσο υπέφερα για σένα. Πονούσα φοριζτά τον καιρό πού με περιμερονούσατε. Και τώρα πού ήσουν πληγωμένος βαρειά και ζινδώνεστε, οί τ' άγωνία πέρασασ! Μά νίκησα τ'ο θάνατο με την αγάπη μου. Νύχτα και μέρα έμενα άγρευνη ζοντά σου. Κι' άς ήξερα πώς δέν μ' αγαπάς. Κι' άς άκουγα να φωνάζη μέσα στα παραμιλήματά σου την Λιάνα. Τη Λιάνα πού δέν σ' αγαπήσε ποτέ άληθινά. Μά δέν σκεφτόμουν τίποτ' άλλο πιά, πού πώς να σέ σώσω από τον θάνατο. Και σ' έσωσα με την βοήθεια του Θεού, και των γιατρών. Δέν μπόρεσα όμως να σώσω και τ' αμάτια σου. Γ' αυτό ήθελα να σου δώσω τ'α δικα μου μάτια, να σ' οδηγούν ατά στην ζωή, να βλέπης μ' αυτά...

ΖΑΝ. (παίρνοντας την στην αγκαλιά του). — Λατρεία μου!... Μου ξαναδίνεις τ'ο φως, μαζί με την αγάπη σου. Μπορώ να πω ν' έχω τώρα όπως ή τυφλή ποιήτρια:

Είμαι τυφλός, μα τί με νοιάζει έμενα,
'Αφού έχω δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. (παίρνοντας την στην αγκαλιά του). — Λατρεία μου!... Μου ξαναδίνεις τ'ο φως, μαζί με την αγάπη σου. Μπορώ να πω ν' έχω τώρα όπως ή τυφλή ποιήτρια:

Είμαι τυφλός, μα τί με νοιάζει έμενα,
'Αφού έχω δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. (παίρνοντας την στην αγκαλιά του). — Λατρεία μου!... Μου ξαναδίνεις τ'ο φως, μαζί με την αγάπη σου. Μπορώ να πω ν' έχω τώρα όπως ή τυφλή ποιήτρια:

Είμαι τυφλός, μα τί με νοιάζει έμενα,
'Αφού έχω δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. (παίρνοντας την στην αγκαλιά του). — Λατρεία μου!... Μου ξαναδίνεις τ'ο φως, μαζί με την αγάπη σου. Μπορώ να πω ν' έχω τώρα όπως ή τυφλή ποιήτρια:

Είμαι τυφλός, μα τί με νοιάζει έμενα,
'Αφού έχω δική μου την καρδιά σου;

ΖΑΝ. (παίρνοντας την στην αγκαλιά του). — Λατρεία μου!... Μου ξαναδίνεις τ'ο φως, μαζί με την αγάπη σου. Μπορώ να πω ν' έχω τώρα όπως ή τυφλή ποιήτρια:

Είμαι τυφλός, μα τί με νοιάζει έμενα,
'Αφού έχω δική μου την καρδιά σου;